

slaget og dets Forfattere. Det var „et uhyre Fremskridt“, der her var gjort, som gav Hustruen noget, hun aldrig nogen Sinde her i Danmark havde haft osv. Naar man taler om afgørende Brud med Fortiden, kan der vel kun være tænkt paa Myndigheden, og jeg vil ikke i nogen Maade forringe Betydningen af denne Bestemmelse, men jeg vil dog bede ærede Medlemmer lægge Mærke til, at dette i Forhold til Fællesboet kun er en teoretisk Vinding for Hustruen. Det hjælper hende ikke det allerbitterste i hendes Forhold til Manden. Det falder mig her ind, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds sagde, at dette om Hustruens Myndighed laa „inden for Lovforslagets Ramme“ — i Modsætning til, hvad jeg havde sagt om Næringsretten — thi det var den nødvendige Forudsætning for, at man kunde komme ind paa de her givne Regler om Fællesboet. Dette maa jo hvile paa en Misforstaaelse. Thi naar hendes Myndigheden som helst Indflydelse faar paa Fællesboets Bestyrelse, medens Manden der bliver eneraadende ligesom nu, da Hustruen er umyndig, saa viser det bestemt, at Hustruens Myndighed intet har at gøre med Lovforslagets Regler om Fællesboet. Altsaa, jeg slaar fast, at Hustruens Myndighed med Hensyn til Formuefællesskabet kun har teoretisk Betydning, og andet kan man ikke paavise som „afgørende Brud“ eller „uhyre Fremskridt“ i det foreliggende Lovforslag. Nej, inden for Formuefællesskabet, for de Koner, der ere stillede, som de fleste Koner ere og i Fremtiden ville vedblive at være, og som jeg helst vil se dem stillede, nemlig saaledes at de kunne lægge deres Arbejde i Hjemmet, hvortil deres Interesser ere knyttede, for de Hustruer indeholder Forslaget overmaade lidt. Og man skal dog ikke tro, at Kvinderne her i Danmark ere saa blinde, at de ikke kunne se dette. Jeg tror godt, man tør lade dem læse Rigsdagstidenden, som det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds talte om. De ville da sikkert give mig mere Ret end ham.

Det er fra disse Udgangspunkter, jeg er kommen til at anbefale de Ændringer, jeg mener, der bør gøres i det foreliggende Lovforslag. Jeg havde ventet, at jeg hertil kunde have faaet Tilslutning i dette Ting, hvor der sikkert overvejende er Stemning for at bevare Formuefællesskabet og derfor forhaabentlig ogsaa for at gøre dette til Sandhed; thi hidtil har det rent ud sagt været en Løgn. Et Formuefællesskab, der kun betyder, at Man-

den raader over det hele, og at Hustruen, naar Ægteskabet en Gang opløses, kan faa en Part deraf, det er ikke andet end en Indbildning, og der er ikke mange Mænd, der vilde nøjes dermed. Jeg henviser her som i det hele paa dette Omraade til den udmærkede Afhandling, som daværende Professor Goos skrev i „Det 19de Aarhundrede“ i 1876, hvilken Afhandling jeg anbefaler ærede Medlemmer at fordybe sig i. De Tanker, der her findes udtrykte, gaa langt videre end det, som Forfatteren; det nu kongevalgte Medlem af Landstinget, nu synes at kunne tilfredsstilles ved, og som det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds, for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds og for Odense Amts 6te Valgkreds finde tilstrækkeligt.

Med Hensyn til de enkelte Bemærkninger, der ere faldne fra de enkelte Talere, skal jeg fatte mig meget kort. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds udtalte, at der med Hensyn til Ægtepagterne var det store Fremskridt i Lovforslaget, at man nu kunde give sin Datter eller Hustru en Særformue, saaledes at den ikke behøvede at komme ind under Overformynderiet. Ja, men det har man ogsaa kunnet hidtil. Det er kun *Tvangsarv*, som man, naar man ved *Testamente* vil bestemme, at den skal holdes uden for Formuefællesskab, bliver nødt til at lade gaa ind under Overformynderiets Bestyrelse. Alt andet Særeje, som Hustruen faar, være sig ved Gave eller Testamente, kan man nu lige saa vel som efter Lovforslaget give hende til fri Raadighed, og med Hensyn til det Særeje, der stiftes ved Ægtepagt, er der allerede nu intet som helst i Vejen for, at det kan overgives til hendes fri Raadighed, ligesom hun ogsaa allerede nu ved den Konfirmation, som let opnaas paa saadanne Ægtepagter, faar den samme Myndighed med Hensyn til Særejet, som hun ved dette Lovforslag vil faa, saa i den Henseende er der ikke noget reelt nyt i Lovforslaget. Med Hensyn til det at hendsidde i uskiftet Bo har det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3dje Valgkreds (A. Christensen) jo allerede berigtiget den Paastand, der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds (Alberti) om, at alt, hvad der nu krævedes af en Enke, for at hun kunde faa samme Ret som Manden, var, at hun skulde skaffe Attest for at være „en huslig og forstandig“ Kvinde. Det ærede Medlem oversaa der ganske, at hun ved Hjælp af denne Attest kun opnaar at kunne bede Øvrigheden om Lov til at hen-